

PROF. DR. SC. MED. VLADIMIR UREMOVIĆ

ZDRAVKO GRŽIČIĆ

Oproštaj s prijateljem i suradnikom

Nedugo iza Prvog svjetskog rata (1923.) ugledao je svjetlo dana u Crikvenici naš dragi prijatelj, životni suputnik, suborac i do smrti privrženi, ing. arh. Zdravko Gržičić. U prohujalih osam desetljeća s nama je dijelio i dobro i zlo, ali se sjećao samo dobrih epizoda. Urođeni optimizam vodio ga je kroz cijeli životni vijek, iako ga život nije uvijek mazio. S crikveničkom djecom, koje je uvijek bilo u izobilju, i on se rano počeo igrati. U to vrijeme opasnost još nije vrebala na svakom koraku jer je promet bio vrlo rijedak, a automobila vrlo malo. Igrale su se špekule, šestice, kolo-bale, Rus-Japan, te prtilo na smokve, orehe itd. Slijede oponašanja Indijanaca, kauboja, Čarli Čaplina, Toma Mixa i Haryiela. Sve to u polju iza sadašnjeg Konzuma i parka na Petaku, a ponekad i dalje.

U središtu parka na Petaku na improviziranome malonogometnom i tenis igralištu, kao i na „olimpijskom stadionu“ s atletskim stazama, bilo je i repriza „Svjetskog nogometnog prvenstva“ i „Olimpijade“...!

Malo zatim došla je na red i osnovna škola s vrsnim učiteljicama koje su svu ovu djecu, uz obavezni rad, uključile u brojne kulturno-umjetničke aktivnosti.

Budući da Crikvenica još nije imala gimnazije to su brojna crikvenička djeca morala nastaviti školovanje izvan Crikvenice u susjednim mjestima koja su imala gimnaziju i internate, ili konvikte.

Zdravko je tako osam razreda gimnazije uspješno završio u Senju, gdje je bio u konviktu. Tamo je nastavnik likovnog odgoja i crtanja, prof. Lahovski, u Zdravku otkrio talent za crtanje, i pobudio u njemu interes za crtačko umijeće i likovnu umjetnost. Svoju nadarenost njegovao je Zdravko do kraja života, izradivši mnoga umjetnička djela, i tako ostavio za sobom dubok trag.

Tijekom đачkih i studentskih dana bio je istaknuti član i osnivač mnogih društava koja su njegovala šport, plivanje (leđno) i naročito zabavnu, plesnu i jazz glazbu. U crikveničkom bendu svirao je prvi „alt“ saksofon, a njihove svirke pamte se i dalje od Crikvenice, kao u Sušaku, Senju, Krasici, Zagrebu i u Mariji Bistrici.

Sklonost crtanju odvela ga je u Zagreb na studij tehnike, na arhitektonski smjer. U toj struci postigao je zavidnu karijeru, na početku u Crikvenici, a potom i u Zagrebu, gdje je završio kao glavni projektant i izvođač više znamenitih građevina, od kojih ovdje spominjem veliku Sveučilišnu bolnicu preko Save.

Poslije umirovljenja nije se „umirio“ nego je kao „fetivi Crikveničan“ nastavio intenzivno raditi, ponajprije kao slikar izlažući na brojnim samostalnim i skupnim izložbama u Crikvenici, u zemlji i inozemstvu.

I u društvenom i kulturnom radu dao je velik doprinos. Ponaosob spominjem da je do posljednjeg daha bio vrlo aktivan član i jedan od osnivača Ekološkog društva u Crikvenici.

Borio se za pravilno i stručno upravljanje i gospodarenje prostorom, za poštivanje ekoloških načela, za očuvanje bogomdane prirodne i kulturne baštine naše Crikvenice.

Silno se zalagao da se Vinodolcu, virtuozu minijature J. J. Kloviću Croati, osigura vrhunsko mjesto na globalnom pijedestalu – uz Michelangela.

Uz brojne nagrade i priznanja dobio je i nagradu Grada Crikvenice za životno djelo.

Urednikov dodatak

Naš prijatelj, odani suradnik Vinodolskog zbornika, Zdravko Gržičić, više nije među nama. Njegova iznenadna smrt osiromašila nas je za jednog velikog i nadasve dragog čovjeka. Bio je jedan od inicijatora obnove Zbornika u 2000. godini i sve vrijeme ostao članom Uredničkog odbora, a u svakom broju i autor priloga iz ekološke tematike i očuvanja graditeljske baštine Vinodola. Bilo mi je čast i zadovoljstvo imati ga za suradnika. Iako nas je fizički napustio, mislim, riječju, savjetom i velikom dušom ostat će s nama, kao dio nas.